

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lífky v právní věci žalobce: **SAB Finance, a.s.**, se sídlem Praha 1, Senovážné náměstí 1375/19, IČ 24717444, zast. JUDr. Jiřím Kovandou, advokátem, se sídlem Praha 1, Vodičkova 709/33, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, proti rozhodnutí ministra financí ze dne 30. 8. 2013, č. j. MF-80485/2013/24,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ministra financí ze dne 30. 8. 2013, č. j. MF-80485/2013/24, jímž byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 21. 6. 2013, č. j. MF-16762/2013/24-2403, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500.000,- Kč za spáchání správních deliktů neplnění povinností při identifikaci a kontrole klienta podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AML zákon“), a nesplnění oznamovací povinnosti podle ust. § 46 odst. 1 AML zákona, kterých se měl dopustit tím, že před uskutečněním celkem sedmi jednotlivých obchodů provedených v době od 1. 3. 2013 do 12. 3. 2013 v rámci obchodního vztahu s klientem Alfa Group Service and Investments, a.s., IČ 29276888, kdy se jednalo o odchozí zahraniční platby s konverzí měny v celkové výši cca 431.000.000,- Kč, nezískal informace o účelu a zamýšlené povaze obchodů, nezkoumal zdroj peněžních prostředků použitých v těchto obchodech, ale ani tyto obchody nevyhodnotil jako podezřelé a jako takové je neoznámil Ministerstvu financí, přestože uskutečněné finanční operace mnohonásobně převýšily objem dosud prováděných transakcí, čtyři z nich byly dokonce uskutečněny v průběhu jediného dne, u klienta došlo před provedením těchto obchodů k zásadním strukturálním změnám, a klient byl žalobcem z důvodu předmětu své činnosti veden jako rizikový, čímž opakovaně nesplnil povinnost kontroly klienta podle ust. §

9 AML zákona a nesplnil povinnost oznámit Ministerstvu financí podezřelý obchod podle ust. § 18 AML zákona. Žalobce se taktéž domáhal moderace uložené pokuty.

Žalobce v žalobě konstatoval, že žalovaný dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

V napadeném rozhodnutí je pouze přebíráno odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, rozkladová argumentace žalobce není vzata v úvahu. Ministr se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s tvrzeními žalobce ohledně důvodů, pro které v něm klient nevzbuzoval nedůvěru a neměl tak důvod pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení o původu a účelu peněžních prostředků. Dále se nevypořádal s argumentem žalobce, že následné změny v majetkové struktuře a statutárních orgánech klienta po realizaci předmětných transakcí ukazují na to, že se jednalo o podezřelé obchody ve smyslu zákona, a tudíž se nemohly promítnout do úvah příslušného pracovníka žalobce ohledně provádění předmětných obchodních transakcí. Taktéž se nevypořádal s tvrzením žalobce, že se současně nemohl dopustit obou v rozhodnutí vytýkaných porušení, když ze znění zákona vyplývá, že pro naplnění skutkové podstaty druhého deliktu dle ust. § 46 odst. 1 zákona je nutné, aby nejprve povinná osoba vyhodnotila obchod jako podezřelý a následně jej neoznámila. Na tento argument bylo reagováno strohým konstatováním, že souběh obou vytýkaných deliktů možný je. Dále byla v napadeném rozhodnutí opomenuta tvrzení žalobce k namítané nepřiměřenosti uložené pokuty, kterými žalobce dokládá, jaký má uložená sankce dopad na hospodářský výsledek žalobce.

K jednotlivým správním deliktům žalobce uvedl, že nesouhlasí s tím, že by kontrola byla žalobcem provedena naprosto nedostatečně. Klient byl dlouholetým obchodním partnerem žalobce, byl řádně identifikován, měl uzavřenu smlouvu o platebních službách a pracovníci žalobce byly v kontaktu se statutárními orgány i s vlastníky a věděli o charakteru podnikatelských aktivit klienta, které byly po celou dobu obchodního vztahu s tímto klientem konzistentní. Na této skutečnosti nemění nic ani změna statutárního orgánu na konci roku 2012, neboť s novým předsedou představenstva vešel žalobce ve styk v rámci projektu oslovit co nejvíce osob, které v minulosti podnikaly prostřednictvím žalobce, avšak po delší dobu neuskutečnily žádný obchod. Právě v této době se zaměstnanec žalobce dvakrát setkal s klientem, respektive jeho statutárním orgánem, projednal s ním jeho obchodní záměry a vzhledem i k předchozí znalosti dřívějších statutárních orgánů, nevyhodnotil podezřelost činnosti svého klienta. Z pouhé změny ve statutárních orgánech nelze dovozovat fakt, že by se tímto klient posunul do více rizikového pásma, ani z tohoto pohledu zde nebyl důvod pro hlášení následného obchodu jako podezřelého. Zatímco ke změně statutárních orgánů došlo v prosinci 2012, k obchodům, které jsou ze strany žalovaného označeny jako podezřelé, došlo až v březnu 2013, tedy 3 měsíce po změně v členech statutárních orgánů. Žalobce proto odmítá názor v napadeném rozhodnutí, že změny ve statutárních orgánech společnosti, ke kterým došlo koncem roku 2012, měly vést ke zvýšení pozornosti a obezřetnosti povinné osoby ve vztahu k tomuto klientovi.

Žalobce rovněž nesouhlasil s popisem dalších okolností, které měly vést ke zvýšení jeho kontrolní aktivity v tom smyslu, že zde existovaly nesrovnalosti v popisu obchodních aktivit klienta, s nimiž se povinná osoba spokojila (rozhodnutí popisuje expanzi vývozu pohonných hmot, nicméně finanční prostředky odcházejí do zahraničí). Žalobci bylo oznámeno, že jeho klient hodlá investovat do expanze obchodu s pohonnými hmotami do zahraničí, přičemž nejprve bylo nezbytně nutné zajistit podmínky v zahraničí, tak aby zde existoval subjekt, který by tuto expanzi zajišťoval. Z tohoto důvodu také proto byly finanční

prostředky převáděny na účty subjektů ve Slovenské republice a Rumunsku, neboť zde mělo dojít k vytvoření základů pro plánovanou expanzi. Rozkladový orgán se přitom již žádným způsobem neinformoval o tom, zda zmíněné společnosti nadále pro klienta pracují, zda došlo k předpokládaným transakcím s vývozem pohonných hmot apod., pouze celou transakci chápal jako podezřelý obchod, a to bez bližších vnitřních souvislostí, které dokládal žalobce. Žalobce zdůraznil, že klient po celou dobu obchodního vztahu se žalobcem vůči němu vystupoval velmi otevřeně a na dotazy a požadavky žalobce při provádění identifikace klienta a kontroly klienta dle zákona vždy reagoval velmi vstřícně a nevzbuzoval tak v pověřených pracovnících žalobce žádné podezření na záměr realizovat přes žalobce transakce mající za cíl praní špinavých peněz. S ohledem na všechny okolnosti předmětných transakcí (celkem 7 v období od 1. 3. 2013 do 13. 3. 2013), osobní znalost klienta, jeho obchodních aktivit i záměru expandovat na zahraniční trhy žalobce neměl pochybnosti o pravdivosti tvrzení svého klienta a neměl tak důvod vyhodnotit předmětné transakce jako podezřelý obchod ve smyslu zákona. Podrobnější analýza případně požadovaných dokladů ze strany žalobce by věc nevyřešila, neboť klient by zřejmě předložil další doklady, jejichž pravost by žalobce nebyl schopen ověřit. Tedy i v případě, že by se jednalo o připravený podezřelý obchod, nemohl by žalobce ani při jednání s maximální opatrností tím, že si nechá předložit další podklady k obchodu, garantovat odhalení takovéto transakce.

Všechny finanční prostředky pocházely z Československé obchodní banky a.s. a Raiffeisenbank a.s., tedy velkých bankovních subjektů podnikajících na trhu v České republice s tím, že i zde se dalo předpokládat splnění kontrolní a následně informační povinnosti ze strany těchto bank. Pokud zmíněné bankovní ústavy transakce chápaly jako běžné a odpovídající charakteru obchodu a stavu klienta, respektive jeho účtu, a to za splnění stejných podmínek, jako u žalobce, potom by při aplikaci stejných pravidel mělo dojít k vyměření obdobné sankce i vůči zmíněným dvěma bankovním ústavům.

Úsudek o podezřelosti obchodu ve smyslu ust. § 6 zákona je založen na relativně subjektivním hodnocení povinné osoby, když zákon nestanoví přesné a konkrétní požadavky na povinnost provádění kontroly klienta, z níž má povinná osoba podklady pro další hodnocení obchodů, a tedy učinění závěrů o jejich případné podezřelosti získat. Žalobce má za to, že kontrolu klienta v daném případě provedl s ohledem na všechny okolnosti, jež byly relevantní v okamžiku uskutečnění předmětných obchodů, v rozsahu potřebném pro posouzení možného rizika legalizace výnosů z trestné činnosti. Závěr správního orgánu o tom, že obchody byly podezřelé, se rovněž zakládá na subjektivním hodnocení okolností daných obchodů, které až ve světle událostí, jež na obchody navazovaly, mohou vyznívat podezřeले. Nicméně tyto okolnosti nebyly a ani nemohly být žalobci v okamžiku provedení obchodů známy a nemohl je tak zahrnout jako podklad do svého hodnocení obchodů z hlediska jejich podezřelosti při provádění kontroly klienta.

Žalobce zcela odmítl argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí, že měl zřejmě v úmyslu zvýšit vlastní zisky a z tohoto důvodu kontaktoval neaktivní klienty, když tato motivace zvýšit vlastní příjmy, zřejmě u žalobce měla vést k upřednostnění inkasování těchto zisků před řádným plněním povinností stanovených zákonem. Dle žalobce je tato argumentace spekulativní, jde o subjektivní názor rozkladového orgánu pro posouzení dané věci zcela irelevantní.

Z výše uvedených důvodů nemůže obstát ani druhý správní delikt, který je kladen žalobci za vinu, a to nesplnění oznamovací povinnosti ve smyslu § 46 odst. 1 zákona, neboť nedošlo-li k vyhodnocení podezřelosti transakce při identifikaci a kontrole ve smyslu § 44

odst. 1 písm. b) zákona, potom nebyl ani důvod podat oznámení ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 zákona.

Žalobce taktéž napadl správnost výše uložené pokuty. Žalobce doklady v podaném rozkladu prokázal, že uložená výše pokuty je téměř likvidační, její dopad na žalobce zcela zjevně neodpovídá ani dopadům pokut, jež by bylo možné v nejvyšší možné výši potenciálně uložit bankovním domům, a je v rozporu i s předchozí praxí prvoinstančních i druhoinstančních rozhodnutí správního orgánu. Pokud již správní orgán rozhodl o tom, že došlo k porušení příslušných ustanovení zákona, měl při stanovení výše sankce přihlédnout i k otázce velikosti kontrolovaného subjektu, míře jeho provinění, měl dále zohlednit při ukládání výše pokuty způsob spáchání správního deliktu a v daném okamžiku veškeré relevantní okolnosti. Při ukládání pokuty tak správní orgán postupovat v rozporu s ust. § 52 odst. 2 zákona. Pokuta ve výši 2.500.000,- Kč zhruba činí 18,9 % z hospodářského výsledku žalobce za rok 2011, zatímco pokud by ze strany správního orgánu byla uložena jiné povinné osobě v podobě bankovní instituce (tři největší banky na českém trhu) maximální zákonem přípustná sankce za stejné delikty, jakých se měl dopustit žalobce, dopad by byl v zanedbatelné míře, a to v průměru 0,044 % z hospodářského výsledku, což je více než čtyřsetnásobně menší újma než jakou uložením sankce utrpěl žalobce. Výše uložené sankce je stanovena na polovině horní sazby za druhý z vytýkaných deliktů (neoznámení podezřelého obchodu), přičemž za první vytýkaný delikt (opakované neprovedení kontroly klienta) je možné uložit sankci toliko do výše 1.000.000,- Kč. Správní orgán tak měl při ukládání sankce k této skutečnosti přihlédnout a stanovit sankci ve významně nižší výši s ohledem na okolnosti daného případu a s ohledem na to, že takových porušení se žalobce dopustil za celou dobu své činnosti poprvé. Proto žalobce navrhl, aby soud postupoval dle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., a výši uložené pokuty v mezích dovolených zákonem snížil nebo od uložení pokuty zcela upustil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně konstatoval, že rozkladový orgán se ve svém rozhodnutí podrobně a vyčerpávajícím způsobem zabýval jednotlivými argumenty žalobce a k těmto zaujal stanovisko.

Na str. 2 (poslední odstavec) rozhodnutí o rozkladu, se rozkladový orgán plně ztotožňuje s názorem prvoinstančního orgánu, že kontrola klienta ve smyslu ust. § 9 AML zákona provedená žalobcem byla v daném případě krajně nedostatečná, a to především s ohledem na veškeré rizikové faktory, které se v daném případě objevily (např. obchod s pohonnými hmotami jako s rizikovou komoditou, změna v orgánech společnosti, změna charakteru a výše transakcí, odčerpávání finančních prostředků do zahraničí, apod.). Veškeré tyto faktory, jednotlivě i ve svém souhrnu, měly vést u povinné osoby ke zvýšení obezřetnosti, vyhodnocení klienta jako vysoce rizikového a v důsledku toho k provedení řádné kontroly klienta odpovídající jeho rizikovému profilu tak, jak ukládá § 9 AML zákona. Obstarání a vyhodnocení písemných podkladů pro doložení transakcí (smluv, účetních a daňových dokladů aj.) je pak třeba považovat za naprosté minimum toho, co by povinná osoba měla v rámci plnění povinností podle AML zákona vykonat. Spokojení se s ústním a vysoce vágním prohlášením klienta je třeba bezpochyby považovat za flagrantní porušení povinností stanovených povinné osobě AML zákonem. Velmi podrobně se touto otázkou zabývá rovněž prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí, a to na str. 3 (poslední odstavec) a str. 4 (první a druhý odstavec), kde jsou vzaty do úvahy veškeré argumenty a námitky vznesené žalobcem v tomto ohledu.

U klienta povinné osoby došlo k významným změnám ve statutárním orgánu již koncem roku 2012, tedy před provedením předmětných podezřelých transakcí. Především tyto změny měla povinná osoba vzít do úvahy při hodnocení rizikovosti klienta. Následně dne 5. 3.

2013 (resp. 12. 3. 2013 proveden zápis do OR), tedy v době provádění předmětných transakcí, došlo k převodu společnosti na jediného akcionáře a člena představenstva L. I. B., nar. ..., maďarského občana, který je velmi pravděpodobně tzv. „bílým koněm“, tedy osobou nekontaktní, přičemž předchozí předseda představenstva M. W., nar. ..., občan Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, který zadával příkazy k předmětným transakcím, se zřejmě nezdržuje na území České republiky a je aktuálně rovněž nekontaktní, ačkoli je proti němu vedeno trestní řízení v souvislosti s výše uvedenými transakcemi pro podezření z tr. činu zkrácení daně, poplatku a podobné platby podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku (tr. řízení vedeno Celním úřadem pro Jihomoravský kraj, oddělení 71, sp. zn. B-5307/TS-12/2013, podezření ze zkrácení spotřební daně se způsobenou škodou 1.666.985.296,-Kč).

Ze znění AML zákona vyplývá, že pro naplnění skutkové podstaty deliktu dle ust. § 46 odst. 1 AML zákona (neoznámení podezřelého obchodu) je nutné, aby nejprve povinná osoba ve smyslu AML zákona vyhodnotila obchod jako podezřelý a následně jej neoznámila. Rozkladový orgán se touto otázkou podrobně zabýval v rozhodnutí o rozkladu na str. 3 (poslední odstavec) a str. 4 (první a druhý odstavec), kdy dovozuje, že souběh těchto správních deliktů za dané situace považuje za možný, a to z toho důvodu, že i minimum informací, které žalobce v rámci vágně provedené kontroly klienta obstaral, vykazuje řadu znaků podezřelého obchodu tak, jak je demonstrativně uvádí ust. § 6 AML zákona (např. odst. 1 písm. b), d), e)). Žalobce jako povinná osoba tedy i přes nedostatečně provedenou kontrolu měl v daném případě obchod oznámit Ministerstvu financí jako podezřelý.

Co se týče výše uložené sankce, úmyslem správního orgánu bylo uložit sankci silně citelnou, a to s ohledem na veškeré zjištěné okolnosti, které jsou podrobně shrnuty v prvoinstančním rozhodnutí na str. 6 (poslední odstavec) a str. 7 (první a druhý odstavec). Mezi tyto důvody především patří flagrantní nedbalost, s níž žalobce přistoupil k provádění kontroly ve smyslu ust. § 9 AML zákona u rizikového klienta, neschopnost povinné osoby vyhodnotit obchod jako podezřelý ve smyslu ust. § 6 AML zákona, kterou nelze u povinné osoby tohoto charakteru jakkoli tolerovat, nezhojitelný následek a další. Uloženou pokutu nelze s ohledem na zjištěný hospodářský výsledek žalobce považovat za likvidační. S tímto názorem se ztotožnil rovněž rozkladový orgán.

Kontrola ve smyslu ust. § 9 AML zákona byla provedena naprosto nedostatečně, to vyplývá z odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního orgánu (str. 3 poslední odstavec a str. 4 první a druhý odstavec). S tímto názorem se ztotožnil rovněž rozkladový orgán.

Rámcová smlouva s klientem spol. Alfa Group Service and Investments a.s. (dříve ECOLL INVEST a.s.) byla uzavřena dne 1. 2. 2012, přičemž předmětné transakce byly realizovány v období od 1. 3. do 12. 3. 2013. Termín „dlouholetý klient“ se tedy v daném kontextu jeví jako značně nadnesený. Po uzavření rámcové smlouvy klient provedl několik transakcí v řádech milionů Kč. Od změny ve statutárním orgánu společnosti koncem roku 2012 nebyly až do března 2013 provedeny žádné transakce. V této době se z podnětu povinné osoby uskutečnila schůzka s klientem, který zde informoval o změně svých podnikatelských záměrů. Následovalo provedení předmětných sedmi transakcí do zahraničí, které svým charakterem i výší podstatně vybočovaly z doposud prováděných finančních operací. U těchto finančních transakcí povinná osoba neobstarala žádné konkrétní informace o účelu a povaze obchodů, nezjistila zdroj peněžních prostředků a spokojila se pouze s ústním vágním prohlášením klienta o expanzi obchodu do zahraničí. V rozporu s vlastním systémem vnitřních zásad (SVZ - § 21 AML zákona) povinná osoba neobstarala žádné písemné podklady k prováděným obchodům, ačkoli ve světle všech okolností se tyto obchody měly

povinné osobě jevit jako krajně rizikové a podezřelé. Aktivita klienta pak v žádném případě není možné hodnotit po celou dobu trvání obchodního vztahu jako „konzistentní“, neboť z hlediska jejich výše se jednalo o značné vybočení z běžných obchodních aktivit klienta, když transakce během dvanácti dnů dosáhly hodnoty cca 430 mil. Kč. Předmětné transakce lze hodnotit jako neobvykle vysoké a náhle realizované transakce, přičemž těmto měla být ze strany povinné osoby věnována mimořádná pozornost, pokud jde o provedení kontroly ve smyslu § 9 AML zákona a oznámení transakcí jako podezřelých Ministerstvu financí. Změny ve statutárním orgánu společnosti, příp. rovněž změna firmy, jež předcházely uvedeným transakcím, pak měly být povinnou osobou považovány za významný rizikový faktor.

Informace ohledně podrobností expanze klienta v zahraničí, uvedená žalobcem v žalobě, měla být ze strany povinné osoby sdělena pracovníkům správního orgánu již v době provádění kontroly a nikoli až v rámci správní žaloby. Neposkytnutí této informace pracovníkům správního orgánu, a to včetně veškerých konkretizujících dat (jako např. název zahraničního subjektu, předložení smluv apod.) svědčí o nedostatečně provedené kontrole klienta ze strany povinné osoby. Navíc ani toto tvrzení není doloženo odpovídajícími doklady. Nelze připustit, aby se povinná osoba u takto neobvyklých transakcí spokojila s pouhou otevřeností a vstřícností klienta a nepožadovala doložení prováděných obchodů příslušnou dokumentací a detailním vysvětlením. AML zákon nepožaduje po povinných osobách hloubkovou „detektivní“ činnost, nýbrž pouze obstarání a prvotní vyhodnocení dostupných dokumentů a podkladů, které lze od klienta či z jiných dostupných zdrojů opatřit, a to s ohledem na míru rizika, kterou klient či prováděný obchod představuje. Na základě vyhodnocení těchto podkladů povinná osoba získá dostatečný přehled o činnosti svého klienta ve smyslu pravidla „poznej svého klienta“, nebo v případě detekce znaků podezřelého obchodu uvedených v ust. § 6 AML zákona podá oznámení podezřelého obchodu podle ust. § 18 AML zákona Finančnímu analytickému útvaru Ministerstva financí (dále jen „FAÚ MF“). Další analytická činnost a posouzení případu je provedeno FAÚ MF, který má v dispozici širší škálu oprávnění pro zjištění dalších informací stanovenou AML zákonem. Z tohoto důvodu v žalobě deklarovaná rezignace žalobce na obstarání jakýchkoli dokumentů a vedle toho nečinnost spočívající v nepodání oznámení podezřelého obchodu rozhodně není na místě a neslučuje se s přístupem povinných osob k řádnému plnění povinností dle AML zákona.

AML zákon nepřipouští žádnou výjimku z povinnosti kontroly klienta na základě toho, že takové povinnosti měla splnit jiná povinná osoba zúčastněná na transakci. Prostřednictvím žalobce jako poskytovatele platebního styku došlo k vyvedení předmětných finančních prostředků do zahraničí, které zakládá podezření ze způsobení škody velkého rozsahu v souvislosti s účelovým neuhrazením spotřební daně, což je aktuálně předmětem trestního řízení.

AML zákon skutečně nestanoví minimální rozsah či požadavky, pokud jde o kontrolu klienta, a ponechává na povinné osobě, aby sama s ohledem na veškeré skutečnosti zvážila rozsah a hloubku kontroly. V projednávaném případě však kontrola klienta byla s ohledem na veškeré okolnosti provedena vágně a naprosto nedostatečně.

Pokud jde o druhý správní delikt kladený žalobci za vinu, tedy nesplnění oznamovací povinnosti ve smyslu § 46 odst. 1 AML zákona, žalovaný opětovně zdůraznil, že transakce, jejichž neprověření a neoznámení je kladeno žalobci za vinu, se svými charakterem, výší a časovým sledem značně odlišovaly od předchozích transakcí klienta, a proto měly být podrobeny důsledné kontrole, resp. za daných okolností a úrovně informací, které o jejich smyslu a účelu žalobce měl, oznámeny FAÚ MF.

Žalovaný souhlasil s tím, že podnikatelská činnost žalobce je založena na poskytování služeb klientům v ČR. Současně je však žalobce povinnou osobou ve smyslu § 2 AML zákona a z tohoto titulu je povinen plnit řadu povinností stanovených AML zákonem. V projednávaném případě došlo k flagrantnímu porušení plnění těchto povinností, které lze jen těžko vysvětlit, byť lze souhlasit s tím, že jakkoli logická argumentace výše uvedená může být považována za spekulativní.

Co se týče výše uložené pokuty správní orgán ve svém prvoinstančním rozhodnutí podrobně, s odkazem na hospodářský výsledek žalobce, dovodil, že se v žádném případě o pokutu likvidační výše nemůže jednat. Cílem správního orgánu bylo za daných okolností uložit pokutu silně citelnou. Tyto okolnosti jsou podrobně shrnuty v rozhodnutích prvoinstančního i odvolacího orgánu. Jedná o historicky nejvyšší pokutu, kterou FAÚ MF doposud uložil, nicméně současně se jedná o nejflagrantnější porušení povinností ze strany povinné osoby, s jakým se v rámci svých správních řízení doposud setkal. Z tohoto důvodu je uložení takto vysoké pokuty plně namístě. Uložená pokuta v daném případě jednoznačně splnila svůj účel, neboť žalobce neukončil svou činnost, nadále působí jako povinná osoba na trhu poskytování platebních služeb, přičemž jeho činnost týkající se plnění povinností dle AML zákona se podstatně zlepšila.

Žalobce v replice a jejím doplnění setrval na argumentaci subjektivnosti rozsahu zjišťovaných informací. K převodu společnosti na jediného akcionáře a člena představenstva László Bárkányiho, maďarského občana, došlo až po provedení napadených převodů. Žalobce tak neměl povědomost o tom, že v budoucnu má dojít k převodu společnosti na jinou osobu, resp. že tato osoba může být navíc ještě v budoucnu považována za „bílého koně“. Žalobce ze zásady dobrého obchodního jména přistupuje ke všem svým klientům shodně v tom smyslu, že není-li v informacích, které od klienta získá skutečnost, která by tuto dobrou pověst klienta vyvracela, pak musí vycházet z presumpce dobré pověsti takového klienta. Žalobce v této souvislosti odkázal na příslušná ustanovení občanského zákoníku, který platil v době realizace obchodů a který ve svém ustanovení akcentuje, že každá právnická osoba má dobrou pověst od svého počátku, ledaže však činí kroky, kterými se této dobré pověsti sama zbavuje, případně je tak rozhodnuto v příslušném soudním řízení. Otázka dobré pověsti firmy klienta nebyla nikdy zpochybněna a ani skutečnost, že jako jednatel a akcionář zde vstoupil občan Spojeného království Velké Británie a Irska prostřednictvím společnosti, jejímž byl jediný společník a ředitel, nevneslo obavy s ohledem na zvýšení rizikovitosti tohoto klienta.

K výši uložené pokuty žalobce dále uvedl, že pokud bude povinen tuto sankci uhradit, bude z hlediska svého hospodaření v situaci, kterou popisuje zákon o insolvenci. Pokud žalovaný namítá, že nedošlo k řádnému splnění povinnosti při identifikaci a kontrole klienta ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. b), pak v souladu s odst. 2 tohoto ustanovení by mu měla být uložena pokuta například v polovině sazby ust. § 44 odst. 2, neboť informaci a kontrolu provedl, z pohledu žalovaného však tato byla nedostačující. To, že nedošlo ke splnění oznamovací povinnosti, je skutečností, která však vyplynula ze subjektivního rozhodnutí pracovníků žalobce. Žalobce se proto domnívá, že i pokud by soud dospěl k názoru, že došlo k porušení příslušných ustanovení zákona, potom postačí uložení pokuty v části, týkající se nesplnění povinnosti při informaci a kontrole klienta v částečné výši s tím, že sankce za nesplnění oznamovací povinnosti neměla právní oporu v reálně zjištěných okolnostech.

AML zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí, proto je dle žalobce možné k majetkovým poměrům pachatele přihlídnout pouze ve prospěch žalobce, a to pokud je zřejmé, že by

pokuta mohla mít likvidační charakter. Tento názor je podpořen i současnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejména usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133. Žalobce proto namítl, že žalovaný přihlížel k majetkovým poměrům pachatele, ač zákon s tímto hlediskem nepočítá, a to v neprospěch žalobce, tedy tak, aby sankce splnila svoji „výchovnou roli“ vzhledem k ziskům žalobce. Žalobce se domnívá, že v jeho případě nebyl žalovaný oprávněn k jeho majetkovým poměrům přihlížet, a to z toho důvodu, že z okolností věci bylo zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení podnikání žalobce.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 21. 6. 2013, č. j. MF-16762/2013/24-2403, byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500.000,- Kč za spáchání správních deliktů neplnění povinností při identifikaci a kontrole klienta podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AML zákon“), a nesplnění oznamovací povinnosti podle ust. § 46 odst. 1 AML zákona, kterých se měl dopustit tím, že před uskutečněním celkem sedmi jednotlivých obchodů provedených v době od 1. 3. 2013 do 12. 3. 2013 v rámci obchodního vztahu s klientem Alfa Group Service and Investments, a.s., IČ 29276888, kdy se jednalo o odchozí zahraniční platby s konverzí měny v celkové výši cca 431.000.000,- Kč, nezískal informace o účelu a zamýšlené povaze obchodů, nezkoumal zdroj peněžních prostředků použitých v těchto obchodech, ale ani tyto obchody nevyhodnotil jako podezřelé a jako takové je neoznámil Ministerstvu financí, přestože uskutečněné finanční operace mnohonásobně převýšily objem dosud prováděných transakcí, čtyři z nich byly dokonce uskutečněny v průběhu jediného dne, u klienta došlo před provedením těchto obchodů k zásadním strukturálním změnám, a klient byl žalobcem z důvodu předmětu své činnosti veden jako rizikový, čímž opakovaně nesplnil povinnost kontroly klienta podle ust. § 9 AML zákona a nesplnil povinnost oznámit Ministerstvu financí podezřelý obchod podle ust. § 18 AML zákona.

V odůvodnění ministerstvo uvedlo, že z materiálů předložených žalobcem i ze skutečností zjištěných správním orgánem je zřejmé, že žalobce nezískal žádné konkrétní informace o účelu a zamýšlené povaze předmětného obchodu, ani nepřezkoumal (nezjistil) zdroj peněžních prostředků klienta použitých k obchodu. V průběhu osobního jednání s klientem získal ničím nepodložené a naprosto nedostačující informace, že klient bude pokračovat v obchodování s pohonnými hmotami a zasílat platby novým obchodním partnerům na Slovensko a do Rumunska, a to v řádech milionů Kč. S ohledem na zařazení klienta do kategorie „rizikový“ bylo povinností žalobce podle systému vnitřních zásad společnosti SAB Finance vést „List rizikového klienta“ a monitorovat bezhotovostní transakce takového klienta. Tyto skutečnosti, stejně jako další fakta (v období od 13. 7. 2012 do 1. 3. 2013 neuskutečnil klient prostřednictvím žalobce žádný obchod, došlo k podstatným změnám v majetkové a organizační struktuře klienta, jednotlivé platby klienta v období od 1. 3. 2013 významně vybočovaly z dosavadního transakčního profilu) měly vést žalobce k důslednému provedení kontroly klienta, kdy hodnověrnost klientem poskytnutých informací měl žalobce ještě před provedením samotných obchodů vhodným způsobem ověřit. Toto ještě umocňuje fakt, že žalobce po dobu správního řízení nedoložil k jednotlivým transakcím žádné dokumenty, které by potvrzovaly skutečnou existenci jím deklarovaných obchodů. Žalobce sice předmětné obchody jako podezřelé nekvalifikoval, ale vzhledem ke všem informacím a jemu známým skutečnostem je jako podezřelé kvalifikovat měl a mohl. Žalobce se svým jednáním dopustil vytýkaných správních deliktů, když u obchodů uskutečněných v období od

1. 3. 2013 do 12. 3. 2013 měl tyto vyhodnotit jako podezřelý, a jako takový je měl oznámit v souladu s ust. § 18 AML zákona Ministerstvu financí.

Při stanovení výše ukládané pokuty se správní orgán mimo jiné držel zásady, že pokuta by měla být uložena ve výši, která bude pro pachatele správního deliktu sice citelná, aby splnila svoji výchovnou roli, nikoli však likvidační. Z výsledku hospodaření žalobce správní orgán zjistil, že žalobce za rok 2011 vykázal kladný hospodářský výsledek ve výši cca 13,2 mil Kč z celkového ročního obrátu 68,8 mld. Kč. Správní orgán považuje pokutu ve výši 50 % přípustné zákonné sazby v tomto případě za přiměřenou a náležitě odůvodněnou.

Napadeným rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobce. Argumentace v odůvodnění napadeného rozhodnutí je totožná s argumentací uvedenou ve vyjádření žalovaného k žalobě.

V rámci nařízeného jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění účinném do 18. 8. 2013 (dále jen „AML zákon“), *povinná osoba se dopustí správního deliktu tím, že opakovaně nesplní povinnost kontroly klienta podle § 9.*

Podle ust. § 46 odst. 1 zákona AML *povinná osoba se dopustí správního deliktu tím, že neoznámí ministerstvu podezřelý obchod.*

Povinnost kontroly klienta, stanovená v ust. § 9 AML zákona je komplexním procesem, který je ve své podstatě naplněním zásady „poznej svého klienta“ (KYC – know your customer) a je hlavním východiskem pro rozhodování o podání oznámení o podezřelém obchodu podle ust. § 18. Kontrola klienta by měla být využívána jako hlavní nástroj k posouzení, zda obchod je, či není podezřelý. Zaznamená-li povinná osoba při provádění obchodu či obchodního vztahu situaci, která není obvyklá či nějakým způsobem vybočuje, je namíste provést kontrolu klienta, tedy vyzvat klienta k vysvětlení a v případě nejasností či pochybností k případnému předložení příslušných dokumentů nebo prohlášení. Vzhledem k různorodosti povinných osob nelze proces kontroly klienta stanovit jednotně (co do způsobu a rozsahu) pro všechny povinné osoby. Zákon dává povinným osobám prostor, aby na základě posouzení možných rizik legalizace výnosů z trestné činnosti a financování terorismu stanovily provádění a rozsah kontroly typově, popř. individuálně. Povinná osoba by si rozsah kontroly klienta měla stanovit v systému vnitřních zásad tak, aby ze získaných informací byla schopna posoudit riziko legalizace výnosů z trestné činnosti a financování terorismu. Míra stanoveného rizika u určeného typu klienta (obchodu apod.) by měla vždy přímou úměrou kopírovat četnost a hloubku kontroly klienta. Povinná osoba by každému obchodnímu vztahu měla věnovat pozornost odpovídající rizikovému profilu klienta či typu obchodního vztahu. V návaznosti na zásadu „poznej svého klienta“ by povinná osoba měla být schopna zjistit majetkové poměry klienta a vyhodnotit, zda některé obchody v rámci obchodního vztahu jakýmkoli způsobem vybočují, resp. nejsou pro daného klienta neobvyklé/nestandardní.

V první skupině žalobních námitek vytýká žalobce napadenému rozhodnutí nevypořádání se s námitkami uvedenými žalobcem v rozkladu.

Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

Dle žalobce se žalovaný nevypořádal s námitkou ohledně důvodů, pro které v něm klient nevzbuzoval nedůvěru a neměl tak důvod pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení o původu a účelu majetkových prostředků. Žalobce v rozkladu konkrétně uváděl, že klient byl řádně identifikován, měl se žalobcem uzavřenu smlouvu o platebních službách, statutární orgán byl zaměstnancům žalobce osobně znám. Klient byl kontaktován ze strany žalobce, zaměstnanec žalobce se s klientem následně dvakrát setkal, projednal s ním jeho obchodní záměry a nebylo nutné z chování klienta ověřovat další doklady, příp. jeho tvrzení, neboť tato v zásadě korespondovala s jeho předchozí obchodní činností. Při převodu mezi účty klienta a žalobce nebyla ze strany provádějících bankovních ústavů sdělena žádná podezřelá okolnost, žalobce nemohl předpokládat, že by se jednalo o podezřelé transakce nepocházející z provozní činnosti klienta. Finanční prostředky pocházely z účtů u českých bankovních institucí, jejich výše plně odpovídala předpokládané výši obchodního plánu expanze vývozu pohonných hmot do zahraničí a z tohoto důvodu tyto převody nejevily žádné známky podezřelých transakcí.

Odůvodnění této rozkladové námitky se nachází v napadeném rozhodnutí na str. 2-3, kde rozkladový orgán konstatuje, že informace obstarané žalobcem se s ohledem na veškeré okolnosti, za nichž transakce probíhaly, jeví jako krajně nedostatečné. Těmito okolnostmi jsou především již nastavený profil klienta, který byl vzhledem k předmětu svého podnikání považován za rizikového, výše transakcí, která nebyla u tohoto klienta obvyklá, časový sled transakcí, nesrovnalosti v popisu obchodních aktivit klienta, s nimiž se žalobce spokojil (žalobce popisoval expanzi vývozu pohonných hmot, nicméně finanční prostředky odcházejí do zahraničí), změny ve statutárních orgánech společnosti klienta, ke kterým došlo koncem roku 2012. tyto veškeré faktory měly vést ke zvýšení pozornosti a obezřetnosti povinné osoby ve vztahu ke klientovi a měly se odrazit v hloubce kontroly klienta, k čemuž však nedošlo. Dále rozkladatel konstatoval, že AML zákon nepřipouští žádnou výjimku z povinnosti kontroly klienta na základě toho, že takové povinnosti měla splnit jiná povinná osoba, zúčastněná na transakci. Rozkladový orgán se tak při odůvodnění této námitky ztotožnil s názorem prvostupňového správního orgánu, že žalobce neprovedl u daných transakcí řádně kontrolu klienta tak, jak požaduje ust. § 9 AML zákona.

K rozkladové námitce následných změn v majetkové struktuře a statutárních orgánech klienta po realizaci předmětných transakcí a nemožnosti jejich promítnutí do úvah zaměstnance žalobce ohledně provádění předmětných obchodních transakcí, se rozkladový orgán vyjádřil na straně 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že je pravdivá námitka žalobce, že u klienta v době transakcí nedošlo k žádné změně v zápisech společnosti v obchodním rejstříku, nicméně k podstatným změnám ve statutárním orgánu společnosti došlo v prosinci 2012, tedy v době trvání obchodního vztahu a poměrně krátce před následujícími rozsáhlými transakcemi, přičemž tyto změny se měly rovněž odrazit v rizikovém profilu klienta.

Rozkladovou námitkou nemožnosti spáchání obou vytýkaných správních deliktů se rozkladový orgán zabýval na straně 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že se neztotožnil s názorem žalobce, že souběh správních deliktů neplnění povinnosti při identifikaci a kontrole klienta podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) AML zákona a nesplnění oznamovací povinnosti podle ust. § 46 odst. 1 AML zákona by byl v daném případě vyloučen. Jedná se o dvě rozdílné skutkové podstaty, z nichž každá byla popsáním jednáním žalobce naplněna samostatně, tyto nejsou ani vzájemně podmíněny.

Rozkladová námitka nepřiměřenosti uložené pokuty s ohledem k dopadu uložené sankce na hospodářský výsledek žalobce byla vypořádána na straně 4 napadeného rozhodnutí, když se rozkladový orgán ztotožnil s tvrzením správního orgánu, že pokuta v uložené výši není s ohledem na majetkové poměry žalobce likvidační. Nicméně s ohledem na výši finančních částek transferovaných v předmětných obchodech a s ohledem na následek, k němuž neplněním povinností vyplývajících z AML zákona ze strany povinné osoby došlo, je na místě uložit trest citelný, a to až v polovině zákonné sazby.

S ohledem na výše citované pasáže napadeného rozhodnutí soud dospěl k závěru, že se rozkladový orgán s argumentací uvedenou žalobcem v rozkladu řádně, dostatečně a přezkoumatelným způsobem v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal, tudíž shledal tuto žalobní námitku nedůvodnou. Pro úplnost soud konstatuje, že ani osvojení závěrů správního orgánu prvního stupně se souhlasnou poznámkou rozkladového orgánu samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, tím spíše nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Soud se dále neztotožnil s argumentací žalobce, odůvodňující závěr o dostatečném provedení kontroly klienta.

Podle ust. § 9 odst. 2 zákona AML *kontrola klienta zahrnuje*

- a) *získání informací o účelu a zamýšlené povaze obchodu nebo obchodního vztahu,*
- b) *zjišťování vlastnické a řídicí struktury klienta a jeho skutečného majitele, pokud je klientem právnická osoba, svěřenský fond nebo jiné právní uspořádání bez právní osobnosti, a přijetí opatření ke zjištění a ověření totožnosti skutečného majitele,*
- c) *průběžné sledování obchodního vztahu včetně přezkouvání obchodů prováděných v průběhu daného vztahu za účelem zjištění, zda obchody jsou v souladu s tím, co je povinné osobě známo o klientovi a jeho podnikatelském a rizikovém profilu,*
- d) *přezkouvání zdrojů peněžních prostředků nebo jiného majetku, kterého se obchod nebo obchodní vztah týká, a*
- e) *v rámci obchodního vztahu s politicky exponovanou osobou též přiměřená opatření ke zjištění původu jejího majetku.*

Žalobce před uskutečněním předmětných obchodů nezískal informace a účelu a zamýšlené povaze obchodů – předmětných sedmi obchodních transakcí provedených v době od 1. 3. 2013 do 12. 3. 2013, tj. nesplnil požadavky na kontrolu klienta stanovené v ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona AML.

Žalobce v průběhu obchodního vztahu před uskutečněním výše uvedených sedmi obchodů nezískal žádné konkrétní informace o účelu a zamýšlené povaze těchto obchodů. Žalobce správním orgánům předložil ničím nepodložené informace obecného charakteru, získané v průběhu osobního jednání s klientem, který uváděl, že bude pokračovat v obchodování s pohonnými hmotami a současně zasílat platby novým obchodním partnerům na Slovensko a do Rumunska v řádech milionů Kč. Takovéto informace jsou vzhledem k povaze obchodních aktivit klienta zcela nedostačující. Žalobce měl hodnověrnost klientem obdržených informací ještě před uskutečněním obchodů ověřit, nespokojit se pouze s obdrženými vágními obecnými informacemi. Toto měl učinit s ohledem na zařazení společnosti Alfa Group Service and Investments a.s. (dříve ECOLL INVEST a.s.) mezi rizikové klienty (klient je distributorem pohonných hmot), s ohledem na uskutečnění obchodních transakcí, které významně vybočovaly z dosavadního transakčního profilu, vybočující transakce byly provedeny po změnách v majetkové a organizační struktuře klienta. Každá z předmětných transakcí převyšovala doposud provedené nejvyšší transakce (dvě nejvyšší transakce je převýšily 11krát a 12krát, neboť do té doby byla nejvyšší transakce ve výši 9.999.999,- Kč). Čtyři z těchto transakcí byly uskutečněny v průběhu jediného dne.

Daný klient rozhodně nebyl dlouholetým obchodním partnerem žalobce, neboť Rámcová smlouva se společností ECOLL INVEST a.s. byla uzavřena dne 1. 2. 2012, počátek přezkoumávaných transakcí je datován k 1. 3. 2013. Argumentace žalobce, že na konzistentnosti aktivit klienta nic nemění změna statutárního orgánu na konci roku 2012 a že z pouhé změny ve statutárních orgánech nelze dovozovat, že by se klient posunul do více rizikového pásma, je nepřipadná. Správní orgány ve svých rozhodnutích nedovožovaly nesplnění povinnosti kontroly klienta z pouhé změny ve statutárních orgánech společnosti klienta. Změna statutárního orgánu společnosti klienta na konci roku 2012 byla jednou, nikoliv jedinou, skutečností, od které se měl odvíjet rozsah požadovaných informací o účelu a povaze následně provedených obchodů. Změnu statutárního orgánu společnosti klienta je nutno posuzovat ve světle dalších skutečností, tj. že se primárně jednalo o rizikového klienta, po změně statutárního orgánu společnosti klienta mělo dojít k uskutečnění obchodů, které významně vybočovaly z dosavadního transakčního profilu, čtyři z těchto transakcí byly navíc uskutečněny v průběhu jediného dne. Soud se plně ztotožňuje se závěry rozkladového orgánu, že právě změny ve statutárních orgánech společnosti klienta tři měsíce před uskutečněním předmětných obchodů, byly jednou ze skutečností, která měla vést ke zvýšení pozornosti a obezřetnosti žalobce ve vztahu k tomuto klientovi.

Pokud nyní žalobce v žalobě tvrdí, že důvodem uvedených transakcí byla nutnost zajistit podmínky v zahraničí před plánovanou expanzí obchodu s pohonnými hmotami, soud konstatuje, že se jedná o tvrzení zcela nové, v řízení před správními orgány neuplatněné, neboť ve správním řízení žalobce setrval argumentoval obchodním plánem expanze vývozu pohonných hmot do zahraničí. Z tohoto důvodu soud i nadále v projednávané věci shledává nesrovnalosti v popisu obchodních aktivit klienta, kdy žalobce popisoval expanzi vývozu pohonných hmot, nicméně finanční prostředky odcházely do zahraničí.

Námítka žalobce, že požadování dokladů od klienta by věc nevyřešilo, neboť žalobce by nebyl schopen ověřit jejich pravost a nemohl by garantovat odhalení případné podezřelé transakce, svědčí o nepochopení podstaty institutu kontroly klienta dle ust. § 9 zákona AML. Po žalobci jako povinné osobě není vyžadována bližší analýza či snad dokonce odhalování podezřelosti obchodů, má „pouze“ povinnost prostřednictvím kontroly klienta získat informace o účelu a zamýšlené povaze obchodu v rozsahu přiměřeném povaze, typu daného obchodu, klienta.

Je na povinné osobě, aby zvážila rozsah požadovaných informací po klientovi, avšak v situaci, kdy šlo o transakce významně vybočující z dosavadních běžných transakcí mezi klientem a žalobcem, kdy se navíc jednalo o první transakce učiněné mezi žalobcem a klientem po změnách v majetkové a organizační struktuře klienta, nelze žalobcem uváděné informace kvalifikovat jinak, než jako informace zcela obecného charakteru, ničeho bližšího nevypovídající o účelu a zamýšlené povaze předmětných obchodních transakcí. Jak již soud výše uvedl, míra stanoveného rizika u určeného typu klienta (obchodu apod.) by měla vždy přímou úměrou kopírovat četnost a hloubku kontroly klienta. Povinná osoba by každému obchodnímu vztahu měla věnovat pozornost odpovídající rizikovému profilu klienta či typu obchodního vztahu. Ať již povinná osoba zvolí jakýkoli způsob, musí být při případné kontrole ze strany dozorčího úřadu schopna obhájit jeho přiměřenost. V tomto případě však žalobce jako povinná osoba požadavku přiměřenosti rozsahu a hloubky kontroly ve vztahu k míře rizikovitosti daného klienta zcela zjevně nedostál.

Pokud jde o námitku nesplnění kontrolní povinnosti bankovními institucemi, soud konstatuje, že tato námitka je v dané věci irelevantní, neboť předmětné správní řízení bylo vedeno ohledně porušení povinností stanovených AML zákonem ze strany žalobce, nikoliv ze strany bankovních ústavů. Případná deliktní odpovědnost těchto bankovních institucí není předmětem nynějšího soudního přezkumu.

Žalobce dále před uskutečněním předmětných obchodů nezkoumal zdroj peněžních prostředků použitých v těchto obchodech, tj. nesplnil požadavky na kontrolu klienta stanovené v ust. § 9 odst. 2 písm. d) zákona AML.

Žalobce nedoložil k jednotlivým transakcím žádné dokumenty, které by potvrzovaly skutečnou existenci jím deklarovaných obchodů (faktury, obchodní smlouvy apod.). Nepožadování dokladů k předmětným obchodním transakcím po klientovi je porušením AML zákona, neboť rezignace žalobce na využití povinnosti součinnosti klienta dle ust. § 9 odst. 7 AML zákona při přezkumu zdrojů peněžních prostředků a pouhé spokojení se s ničím nepodloženými obecnými informacemi získanými v průběhu osobního jednání s klientem, je porušením povinnosti provést kontrolu klienta.

Co se týče námitky nemožnosti souběhu správního deliktu neplnění povinností při identifikaci a kontrole klienta podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona AML a nesplnění oznamovací povinnosti podle ust. § 46 odst. 1 AML zákona, neshledal soud tuto námitku důvodnou.

Žalobce z ust. § 46 zákona AML dovozuje, že v případě nevyhodnocení obchodu jako podezřelého, není dána oznamovací povinnost dle ust. § 18 zákona AML, a proto nelze v takovém případě dovozovat deliktní odpovědnost povinného subjektu. Oznamování podezřelých obchodů je jednou ze základních povinností povinných osob. Této povinnosti se povinný subjekt nemůže zprostit tím, že daný obchod jako podezřelý nevyhodnotí, ačkoli ze všech okolností případu obchod jako podezřelý vyhodnotit měl a mohl. Výklad oznamovací povinnosti, jak jej zastává žalobce, by v konečném důsledku vedl k obcházení této povinnosti, a to pouhým tvrzením povinné osoby, že žádný podezřelý obchod v souvislosti se svou činností nezjistila. Rozpoznání podezřelého obchodu je stěžejní pro plnění základních povinností stanovených zákonem AML, zejména pro postup podle ust. § 18 zákona, tj. oznamování podezřelého obchodu. Povinná osoba by měla vždy co možná nejvíce vyčerpávajícím způsobem zhodnotit rizika spojená s oborem svého podnikání a nastavit si na

jejich základě konkrétní kritéria pro stanovení podezřelosti obchodu. Veskrze se vždy bude z obecného pohledu jednat o nějaké “nestandardní” chování klienta, které nezapadá do jeho obvyklého chování/profilu. Znaky podezřelosti budou vždy odvislé od konkrétních služeb a produktů poskytovaných povinnou osobou, stejně jako typů jejích klientů. Vzhledem k rozmanitosti povinných osob je stanovení konečného výčtu takových znaků takřka nemožné. Zákon proto v ust. § 6 odst. 1 uvádí pouze jejich demonstrativní výčet, který má pro povinné osoby sloužit spíše jako inspirace vedoucí ke stanovení vlastních znaků podezřelosti ve svém systému vnitřních zásad.

Podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky o některých požadavcích na systém vnitřních zásad, postupů a kontrolních opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění účinném k 25. 7. 2014, *při zjišťování a vyhodnocování podezřelého obchodu instituce přihlíží k*

- a) charakteru obchodu a okolnostem jeho uskutečnění,*
- b) charakteru a objemu obvyklých obchodů klienta a*
- c) rizikovému profilu klienta.*

Soud se ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, že v projednávané věci měl žalobce dostatek informací pro kvalifikaci daných obchodů jako podezřelých, neboť byl klient veden jako rizikový, několik měsíců před uskutečněním obchodů došlo ke změně statutárních orgánů společnosti klienta, obchody významně vybočovaly z dosavadního transakčního profilu, čtyři z těchto transakcí byly navíc uskutečněny v průběhu jediného dne, a u těchto obchodů klient k jednotlivým transakcím nedoložil dokumenty, které by potvrzovaly skutečnou existenci jím deklarovaných obchodů.

S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud dále neshledal ani prostor pro moderaci uložené pokuty podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. Soud při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž pouze zkoumá, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87).

Podle ust. § 52 odst. 2 zákona AML při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Správní orgány při ukládání pokuty zohlednily výše uvedená hlediska (str. 6 a 7 prvoinstančního rozhodnutí, str. 4 napadeného rozhodnutí), přičemž dále přihlédly k majetkové situaci žalobce. Pokuta byla v souladu s absorpční zásadou uložena za správní delikt nejprísněji postižitelný, tj. za správní delikt dle ust. § 46 zákona AML, za který je možno uložit pokutu až do výše 5.000.000,- Kč. Moderační právo soudu upravené v ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu, má místo toliko tam, kde jde o postih zjevně nepřiměřený (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č. j. 10 Ca 250/2003-48, publikovaný pod č. 560/2005 Sb. NSS). Pokuta uložená ve výši 50 % zákonné sazby není dle náhledu soudu v projednávané věci svou výší nepřiměřená, neboť finanční postih musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a nutně v sobě musí obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal. Výše uložené pokuty není s ohledem na hospodářský výsledek žalobce likvidační, ostatně sám žalobce tuto výši označuje pouze jako „téměř likvidační“. Přihlédnutí k majetkovým poměrům žalobce nebylo

činěno v jeho neprospěch, právě naopak, neboť bez přihlédnutí k majetkovým poměrům by mohlo dojít k uložení pokuty, která by mohla mít likvidační charakter, což by bylo v rozporu s žalobcem citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. ledna 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu